

Mijn God, mijn God, waarom hebt u mij verlaten?

Onze lofprijs verstilt nu. We bereiden ons voor op de Stille Week. Ga eens vasten, en vul je hart met de lijdengeschiedenis van Jezus Christus onze Heer. We gaan deze dienst van de praise naar de prayer. Zeven laatste woorden die ons naar de dood leiden. We komen nog dichterbij de dood. Elk uur een uur dichterbij de dood. Richting de Stille Week dringen we met onze verwende en vetgeworde harten dieper in het lijden van Jezus van Nazareth. Uit de eerste woorden van Jezus werd helder hoe zelfs op de donkerste momenten iets nieuws ontstond. Jezus bid: Vader, vergeef... Jezus verzekert de misdadiger naast hem van redding en paradijs... Jezus scheidt door zijn woorden een nieuwe gemeenschap van mensen die hetzelfde bloed delen en een nieuwe familie vormen.

Vandaag zijn het zijn de woorden gesproken in dikke duisternis. Een keerpunt. Allereerst omdat het een diepe kreet van pijn en totale verlatenheid is. Als tweede zijn in de duisternis mensen op verre afstand en wijkt de Vadersnaam van zijn lippen. Zowel mensen als ook God zagen het kruis en de lijdende Koning niet meer... God had zijn aangezicht afgewend van Hem (habakuk 1;13. Tenslotte komen Jezus laatste vier

uitspraken uit het boek van de Psalmen. Deze woorden die als een schreeuw scheuren over Golgota komen uit Psalm 22. Markus wil niet geruststellend erbij voegen: Oh het was niet zo erg als het lijkt hoor. Weet je het voelde alleen maar zo. Het kruis wil juist laten zien dat het verzamelde gewicht van het kwaad van de wereld daar echt op Jezus neerkwam. Drie uren dikke duisternis.

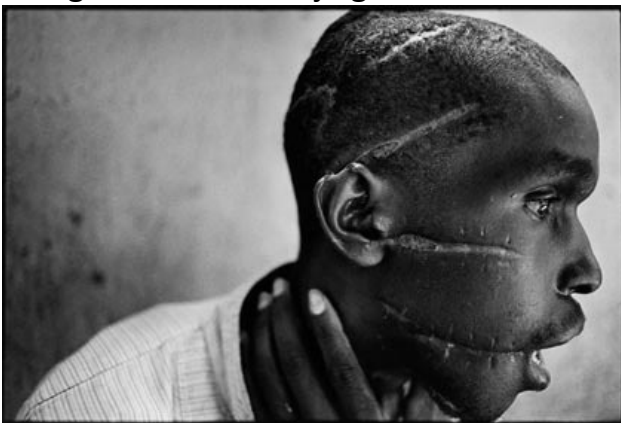
Dit was blijkbaar het ogenblik waarop Jezus voor ons tot zonde gemaakt was (2 Kor. 5:21) en Hij onze zonde 'droeg'. Dit diepe lijden was geen pijnlijke vergissing of trieste nederlaag, maar een haast onbegrijpelijke en mysterieuze overwinning. Jesaja 53:5 'om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld.'

Het was niet vreemd dat misdadigers aan het kruis scholden, vloekten en tierden. Jezus schreeuwde ook. Geen wanhopige vloek of uitroep. Jezus gaat de afschuwelijke ervaring van totale verlatenheid in. Hier is de mens Jezus onder de slaande hand van een heilig en rechtvaardig God. We kunnen als mensen de diepte van deze uitroep niet peilen of uitleggen. Bekende NT-icus Grosheide zei: 'Wat het van God verlaten zijn ten volle inhoudt, hoe het mogelijk is dat de Zoon van God door God verlaten werd, kunnen wij mensen niet verstaan.'

In de kreet van Jezus neemt hij alle kreten op van mensen die het uitschreeuwen. Soms moeten mensen lijden ondergaan dat volslagen zinloos, ongerijmd en doelloos lijkt. Iemand van wie we houden sterft, kanker, een ongeluk of mishandeling & misbruik vernietigt mensenlevens. We delen in de doodsangst en roepen: Waarom. Waarom! Alle vrome woorden die in ons, of rondom ons klinken nog erger dan leeg.

Primo Levi, een Italiaanse Jood, was in Auschwitz. Hij vertelde hoe hij op een dag gek werd van dorst en een mooie ijspegel zag. Hij stak zijn hand ernaar uit. Een bewaker schopte kil en hard zijn hand weg en hield hem tegen. Primo Levi keek de man aan en stamelde: 'Warum? Warum?'

Allemaal zullen we bizarre momenten meemaken waarop er gaan waarom of waartoe is. Geen eenvoudige antwoorden of vrome formules. In Jezus horen we de diepte van het Waarom, en tegelijkertijd blijft hij zich vasthouden aan 'Mijn God...' Jezus ondergaat helse smarten en verlatenheid in onze plaats. Dat maakt ons stil, een week lang stilstaan bij het kruis van Jezus. Bid maar mee voor al die slachtoffers van zinloosheid, geweld en misbruik. Zwijg maar mee, als antwoorden en vrome oplossingen niet meer passen. Huil maar mee als je verdriet voelt. Jezus schreeuwde diep verlaten het uit naar God met die vraag 'Waarom.' Als je geen woorden hebt....

Timothy Radcliffe bezocht Rwanda toen de vreselijkste gewelddadigheden plaatsvonden. Hij schrijft: Vanuit Kigali gingen we noordwaarts. We zagen de barre ellende van de kampen; gevangenen die stonken en leken op slachthuizen. Ik zag een kind dat beide benen, een arm en een oog verloren was. Een ziekenhuis vol kinderen de ledematen miste vanwege landmijnen. Ze hinkten rond, geen geld voor krukken, laat

staan kunstbenen. Ik liep het bos in en huilde intens. Die avond vierde wij de eucharist. In de kapel zaten vele kogelgaten. Toen het tijd voor de preek was had ik geen woorden meer. Ik was nog niet geconfronteerd met zulk lijden. Alles wat ik zou zeggen scheen zo afgezaagd, zo banaal. Maar ik hoefde niets te zeggen. Ik kreeg iets te doen, een maaltijd bereiden met als gastheer de man die stervend riep: Waarom hebt u mij verlaten? In die kapel voerden we opnieuw uit wat Jezus had gedaan op de avond voor zijn bittere kruisdood die verzoening en vrede met God bracht. We herhaalden de woorden: Dit is mijn lichaam, dat voor u is gegeven.'

Als we in nood en verlatenheid zijn, en we kunnen er geen woorden meer voor vinden, zelfs niet om het uit te schreeuwen, dan kunnen we zijn woorden gebruiken. Hij werd verlaten, zodat wij werkelijk nooit meer door God verlaten zouden worden.

De zeven worden van Jezus leren ons bidden. Ze leren ons eerlijk te zijn over ellende, eenzaamheid en onvrede. Stamel je mee met de volgende liederen en gebeden...